

ÎNCHEIERE

03 iulie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

președintele completului, judecătorul
judecătorii

Ala Cobăneanu
Dumitru Mardari
Svetlana Filincova

examinând admisibilitatea recursului declarat de Rita Stanila, prin intermediul avocatului Corina Stratan,

în cauza civilă la cererea înaintată de Rita Stanila către Vladimir Stanila, intervenient accesoriu Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului Ciocana, privind desfacerea căsătoriei, stabilirea domiciliului copilului minor, încasarea pensiei de întreținere a copilului minor și a soției,

împotriva deciziei din 26 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respinsă cererea de apel depusă de Rita Stanila, fiind menținută hotărârea din 03 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana,

c o n s t a t ă:

La 03 mai 2018, Rita Stanila a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Vladimir Stanila, intervenient accesoriu Direcția pentru Protecția Drepturilor Copilului Ciocana, cu privire la desfacerea căsătoriei, stabilirea domiciliului copilului minor, încasarea pensiei de întreținere pentru copilul minor și încasarea pensiei de întreținere a Ritei Stănilă.

În motivarea acțiunii a indicat că, la data de 09 septembrie 2016, s-a căsătorit cu pârâțul Vladimir Stanila, actul de căsătorie fiind înregistrat cu nr. 17, eliberat de către Primăria Holercani, raionul Dubăsari. Din căsătorie au un copil minor, XXXXXX, născută la XXXXXX. Viața în comun cu pârâțul Vladimir Stanila a eșuat. În scurta perioadă de căsătorie în relațiile dintre ei s-a creat o atmosferă insuportabilă, de neînțelegere, motiv pentru care locuiesc separat din a doua zi după ce a revenit de la maternitate cu copilul, pârâțul părăsind locuința.

Astfel, incompatibilitatea caracterelor, viziunile contrare asupra modului și principiilor de conviețuire în contextul atmosferei create, atitudinea de ignoranță a pârâțului față de propriul copil și față de ea, refuzul de a contribui la întreținerea copilului, au condus-o la convingerea fermă privind imposibilitatea păstrării familiei lor.

Din aceste motive, consideră inoportună menținerea familiei, eșuând toate căile de împăcare, fapt pentru care solicită instanței de judecată desfacerea căsătoriei. La încercările de a păstra familia, avea doar rezultate negative, ceea ce atrage după sine imposibilitatea concilierii familiei.

Potrivit reclamantei, întrucât locuiesc separat și nu au ajuns la un acord comun în privința domiciliului copilului, consideră necesar de a determina domiciliul copilului minor. Având în vedere că până în prezent pârâtul a manifestat dezinteres total față de creșterea și educația copilului, părăsindu-le din a doua zi după ce a revenit de la maternitate, sarcina îngrijirii copilului revenindu-i ei în exclusivitate, consideră că este necesar de a fi stabilit domiciliul copilului cu ea.

Suplimentar, reclamanta a indicat că dispune de condiții materiale suficiente pentru a-i asigura un nivel de trai decent și adecvat, pentru sănătatea și dezvoltarea fizică, intelectuală și spirituală, educarea, învățătura și pregătirea profesională a copilului.

La fel, reieșind din faptul că este dificil de a determina valoarea veniturilor pârâtului, deoarece ele sunt fluctuante, valoarea lor crescând odată cu strângerea roadei, deoarece activitatea sa are ca specific agricultura, consideră necesar ca instanța să oblige pârâtul la plata pensiei de întreținere în mărime de 813,4 lei lunar, sumă ce reprezintă, conform informației oficiale de la Biroul de Statistică, minimumul de existență pentru un copil care are vârsta de până la un an.

Mai mult potrivit informației oficiale de la Biroul de Statistică, minimumul de existență pentru populație este de 2181,8 lei lunar. Ținând cont de faptul că reclamanta nu este angajată în câmpul muncii și îngrijește singură copilul, consideră necesar de a-l obliga pe pârât la plata pensiei de întreținere a ei în mărime de 2181,8 lei lunar, până când copilul va împlini vârsta de 3 ani.

Reieșind din cele expuse, reclamanta a solicitat desfacerea căsătoriei încheiate cu pârâtul Vladimir Stanila, stabilirea domiciliului copilului minor XXXXXX împreună cu mama - Rita Stanila, încasarea de la Vladimir Stanila a pensiei de întreținere a copilului minor XXXXXX în cuantum de 813,4 lei și a pensiei de întreținere a reclamantei în mărime de 2181,8 lei.

Prin hotărârea din 03 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana, s-a admis parțial acțiunea, s-a desfăcut căsătoria dintre Rita Stanila și Vladimir Stanila, încheiată la 09 septembrie 2016 și înregistrată cu nr. 17 la Primăria Holercani, raionul Dubăsari; s-a încasat de la Rita Stanila taxa de stat pentru înregistrarea desfacerii căsătoriei și eliberarea certificatului de divorț în mărime de 1000 % din unitatea convențională stabilită, ce constituie 200 lei; s-a determinat domiciliul copilului minor XXXXXX cu reclamanta - Rita Stanila; s-a încasat de la Vladimir Stanila în beneficiul reclamantei Rita Stanila pensia pentru întreținerea copilului minor XXXXXX, în mărime de 813,40 lei lunar, începând cu data de 03 mai 2018 și până la atingerea majoratului de către copil; s-a încasat de la Vladimir Stanila în beneficiul reclamantei Rita Stanila pensia pentru întreținerea acesteia în mărime de 1000 lei lunar, începând cu data de 03 mai 2018 și până la atingerea vârstei de trei ani a copilului minor XXXXXX, a.n. XXXXXX.

Prin decizia din 26 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău, a fost respinsă cererea de apel depusă de Rita Stanila, fiind menținută hotărârea din 08 august 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Ciocana.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a reținut ca fiind justă concluzia primei instanțe referitor la încasarea întreținerii în folosul Ritei Stanila în mărime de 1 000 lei, conform art. 82 din Codul familiei, având în vedere faptul că, aceasta îngrijește copilul minor, iar suma respectivă este una corespunzătoare posibilității financiare pe care o are pârâtul/intimat Vladimir Stanila.

La 21 mai 2019, Rita Stanila, prin intermediul avocatului Corina Stratan, a contestat cu recurs decizia din 26 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău.

În motivarea recursului a invocat faptul că instanța de apel a aplicat eronat normele de drept material, nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea pricinii, a apreciat arbitrar probele prezentate de către participanții la proces, iar concluziile instanței sunt în contradicție cu circumstanțele pricinii. Suplimentar, s-a invocat faptul că actele de dispoziție a instanțelor inferioare sunt motivate insuficient.

Analizând temeiurile invocate în cererea de recurs în raport cu materialele pricinii și prevederile legale, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Rita Stanila, prin intermediul avocatului Corina Stratan este neîntemeiat și urmează a fi declarat inadmisibil, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, termenul de declarare a recursului este de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Alineatul (2) al aceluiași articol prevede că termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei, decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 26 februarie 2019 și expediată participanților la proces la 15 aprilie 2019 (f.d. 105), însă la materialele cauzei nu există înscrisuri care să probeze momentul recepționării acesteia. Astfel, având în vedere faptul că recursul declarat împotriva deciziei din 26 februarie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost înregistrat la 21 mai 2019, în conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Dat fiind faptul că temeiurile de declarare a recursului împotriva deciziei curții de apel, prin prisma prevederilor secțiunii a 2-a a capitolului XXXVIII al din Codul de procedură civilă, sunt strict delimitate de art. 432, Completul reține că reieșind din prevederile art. 437 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură civilă, în sarcina recurentului este impusă obligația delimitării esenței, temeiului și argumentării

acelei/acelor încălcări esențiale și/sau a acelor circumstanțe ce indică la aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural, și care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În speță, însă criticile invocate de recurentă nu pot duce la admisibilitatea recursului, or, acestea nu pot fi reținute prin prisma art. 432 din Codul de procedură civilă, în condițiile în care se insistă în mod exclusiv asupra reaprecierii circumstanțelor cauzei, în detrimentul evidențierii ilegalității soluției instanței de apel. În acest context este de menționat faptul că recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Acest fapt denotă caracterul declarativ al recursului, fiind lipsit de esență, care evidențiază simplul fapt al dezacordului recurenteii cu soluția dată de instanța de apel, precum și lipsa temeiurilor legale de declarare a recursului, având în vedere faptul că, rolul exclusiv al recursului este de a asigura efectuarea unui control de legalitate a deciziei atacate în baza temeiurilor legale de declarare a recursului strict prevăzute de art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

Abordarea recurenteii, în speță, însă evidențiază în mod clar dezacordul acesteia cu soluția dată de instanța de apel, iar argumentele recursului nu permit identificarea omisiunilor sau erorilor care ar impune declararea acestuia ca fiind admisibil.

Prin prisma jurisprudenței CtEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri, trăsătură distinctivă care nu este evidențiată în cererea de recurs declarată de Rita Stanila, prin intermediul avocatului Corina Stratan.

Astfel, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție constată lipsa temeiurilor care ar dicta necesitatea declarării recursului ca fiind admisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Rita Stanila, prin intermediul avocatului Corina Stratan.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
Judecătorul

Ala Cobăneanu,

Judecătorii

Dumitru Mardari,

Svetlana Filincova